

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή μετά την Ύψωση – Γαλ. 2,16-20 (20/9/2015)

Από πού προέρχεται η σωτηρία;

Στην Επιστολή του προς τους Γαλάτες, μέρος της οποίας ακούσαμε σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Απόστολος Παύλος θίγει ένα κορυφαίο πνευματικό ζήτημα, που οφείλει να απασχολεί όλους όσους θέλουμε να ζούμε εν Χριστώ. Απ' αυτό προκύπτει η γνώση, μέσω της οποίας κατακτάται η Βασιλεία των ουρανών. Πρόκειται για το θέμα της σωτηρίας του ανθρώπου και του τρόπου με τον οποίο αυτή επιτυγχάνεται.

Όπως συμβαίνει στην εποχή μας, έτσι και στα πρώτα Αποστολικά χρόνια, πολλοί ήταν οι Χριστιανοί που νόμιζαν ότι η σωτηρία της ψυχής είναι καρπός της αυστηρής τήρησης του νόμου, που ο Θεός έδωσε στους ανθρώπους. Πιστεύουν ότι εξαρτάται από την σχολαστική ενασχόληση με τα τυπικά της Χριστιανικής ζωής, η τυφλή προσκόλληση στα οποία απομακρύνει από την ουσία και την όντως αλήθεια. Ο Απόστολος Παύλος βάζει τα πράγματα στη θέση τους και διδάσκει ότι η σωτηρία της ψυχής, η δικαίωση και η λύτρωση του ανθρώπου από τα δεσμά της αμαρτίας, είναι καρπός αληθινής και χειροπιαστής πίστης, αποκομμένης από την υποκρισία και το ψέμα, απομακρυσμένης από την αιχμαλωσία των τύπων, πίστης που δεν αρέσκειται στην επίδειξη, αλλά θερμαίνει τις καρδιές των ανθρώπων και τις κατευθύνει προς την αγάπη του Θεού.

Ας δούμε, λοιπόν, πώς νοείται αυτή η πίστη στην ορθόδοξη αντίληψη. Καταρχάς, ως απόλυτη εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού, τεκμήριο της οποίας είναι η ακριβής τήρηση των εντολών Του. «Άνευ της τηρήσεως των Θείων εντολών, ου προβαίνει ο άνθρωπος ουδέ εις μίαν αρετήν», κατά τον Αββά Αγάθωνα. Ο Θεός είναι που φροντίζει για το καλό των δημιουργημάτων Του, αρκεί αυτά να Του έχουν δοθεί χωρίς αναστολές και αμφιβολίες, με απόλυτη εμπιστοσύνη στις επιλογές και στα κριτήριά Του. Ο Θεός ανοίγει δρόμους, παρέχει νοη και κρίση σε όλους για να εκτιμήσουν το αγαθό και το αμαρτωλό και αναλόγως να πορευθούν σ' αυτή τη ζωή. Κυρίως, είναι Εκείνος που προσφέρει πάντοτε τον εαυτό Του ως υπόδειγμα ταπεινής, άκακης, αγαπητικής και ανιδιοτελούς ζωής.

Η πίστη νοείται, επίσης, ως αγάπη προς το πρόσωπο του Θεού. Αυτή η αγάπη ξεπερνά τα πλαίσια του ανούσιου θεωρήματος ή του υποκριτικού ιδεολογήματος, όταν επαληθεύεται στο πρόσωπο του κάθε ανθρώπου, που είναι η ζωντανή εικόνα του Θεού. Είναι χαρακτηριστική η αποστροφή του Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού: «αυτός που αγαπά τον Θεό δε μπορεί παρά ν' αγαπά κάθε άνθρωπο, όπως τον εαυτό του»¹. Η ολόθυμη αγάπη του ανθρώπου προς τον Θεό

είναι έκφραση ευγνωμοσύνης για όλα όσα Εκείνος του χάρισε, για τις χαρές και τις επιτυχίες, για την ζωή και τα αγαθά της, αλλά και γι' αυτές ακόμα τις θλίψεις και τις δοκιμασίες, που λειτουργούν ως καθαρτήριο της ψυχής για εκείνους που τις αναδέχονται ως επίσκεψη Θεού.

Η πίστη νοείται, επίσης, ως συνεπής και συστηματική συμμετοχή στη ζωή της Εκκλησίας, που ο Κύριος παρέδωσε, για την εμπέδωση της πνευματικής ζωής και την οντολογική ένωση μαζί Του. Τα Ιερά Μυστήρια είναι αυτά που εξασφαλίζουν την απρόσκοπτη επικοινωνία του ανθρώπου με τον Θεό, αγιάζουν και καθαρίζουν τον πεπτωκότα άνθρωπο, εγγυώνται την ομαλή και ασφαλή πορεία του στους δρόμους της ζωής και λειτουργούν ως πρόγευση της ουρανίου χαράς, την οποία ο Θεός υποσχέθηκε στους πολίτες της Βασιλείας Του.

Ας προβληματιστούμε από τα παραπάνω, αδελφοί μου, αναλογιζόμενοι το μέτρο και την ποιότητα της πίστεώς μας. Αν είμαστε οπαδοί του σχολαστικισμού, ας φροντίσουμε ν' απαλλαγούμε απ' αυτόν, καθώς είναι ξένος προς την Ορθόδοξη, περί πίστεως και Εκκλ/κής ζωής, αντίληψη. Αν είμαστε προσκολλημένοι στην τυπολατρία, εκουσίως ή ακουσίως, ας συνειδητοποιήσουμε ότι η σωτηρία της ψυχής μας έχει να κάνει με κάτι πιο βαθύ και ουσιαστικό: με τον βαθμό της έμπρακτης πίστεως μας προς τον Θεάνθρωπο Κύριό μας, που εξακτινώνεται στην εμπιστοσύνη στο θέλημά του και στην εφαρμογή των εντολών Του, στην άπειρη αγάπη μας προς το πρόσωπό Του και στην συνειδητή βίωση των Μυστηρίων Του. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

ⁱ PG 96, 964B